

Sygn. akt: WZ 28/13

ZARZĄDZENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Przewodniczący Wydziału Odwoławczo-Kasacyjnego Izby
Wojskowej Sądu Najwyższego

SSN Wiesław Błuś

z a r z ą d z a m

**pismo J. K. zatytułowane "Zażalenie" pozostawić w aktach
sprawy bez podejmowania czynności procesowych.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt: WZ 28/13, Sąd Najwyższy nie uwzględnił złożonego - w toku posiedzenia Sądu Najwyższego w dniu 5 grudnia 2013 r. rozpoznającego zażalenie J. K. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2013 r. – wniosku J. K. o wyłączenie od rozpoznania jego zażalenia wyznaczonych sędziów Sądu Najwyższego: E. M., M. P. i J. S..

W dniu 16 stycznia 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo J. K. zatytułowane „Zażalenie”, odnoszące się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2013 r.

W związku z powyższym należy podnieść, że z orzecnictwa i literatury prawniczej bezspornie wynika, że na postanowienie w przedmiocie wyłączenia sędziego zażalenie nie służy, gdyż stosownie do treści art. 459 k.p.k. nie jest to

postanowienie kończące postępowanie ani nie dotyczy środków zabezpieczających, ani też żaden przepis szczególny nie przewiduje tu zażalenia (zob. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 listopada 1992 r., II AKo 158/92, OSA 1993, z. 6, poz. 33; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 lipca 1994 r., II AKz 252/94, KZS 1994, z. 6-8, poz. 72; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 grudnia 1997 r., II AKo 385/97, OSA 1998, z. 10, poz. 58; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2000 r., IV KZ 73/00, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2007 r., WZ 6/07, R-OSN KW 2007, poz. 702; M. Siwek, Wyłączenie sędziego na wniosek w kodeksie postępowania karnego, WPP 2002, nr 2, s. 63; K. Marszał, Proces karny, Katowice 1998, s. 131; R. Stefański, Postępowanie w przedmiocie wyłączenia sędziego w postępowaniu karnym, (w:) J. Nowikowski (red.), Problemy stosowania prawa sądowego. Księga ofiarowana Profesorowi Edwardowi Skrętowiczowi, Lublin 2007, s. 449; T. Grzegorzczuk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 186; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2011, t. I., uwagi do art. 42 k.p.k., teza. 11., Legalis; K. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2009, uwagi do art. 42 k.p.k., teza 5., Legalis; W. Jasiński, Bezstronność sądu i jej gwarancje w polskim procesie karnym, Warszawa 2009, s. 366).

Na postanowienie w przedmiocie wyłączenia sędziego zażalenie nie służy, w realiach rozpoznawanej sprawy, również dlatego, że orzeczenie to zostało wydane przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z treścią art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wynikające z Kodeksu postępowania karnego wyjątki od tej zasady nie przewidują możliwości zaskarżenia również postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w przedmiocie wyłączenia sędziego. Jest to postępowanie jednoinstancyjne, mające charakter wpadkowy wobec głównego przedmiotu postępowania. Skarżący wywiódł więc skargę od orzeczenia Sądu Najwyższego, która to skarga z oczywistych, wskazanych wyżej powodów, jest środkiem odwoławczym niedopuszczalnym z mocy ustawy i żaden sąd

nie jest uprawniony do jej rozpoznania. Wniesienie zatem „zażalenia” w postępowaniu mającym ze swojej istoty charakter jednoinstancyjny, a ponadto od orzeczenia wydanego przez Sąd Najwyższy, nie może wywoływać skutków prawnych i inicjować postępowania procesowego o charakterze dwuinstancyjnym zmierzającym do badania warunków formalnych lub warunków dopuszczalności takiego „środka odwoławczego” (poza wyjątkami wskazanymi wyraźnie w ustawie).

W tych warunkach, przy uznaniu, że na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2013 r., zażalenie nie przysługuje, należało pismo J. K. z dnia 16 stycznia 2014 r. określone przez niego jako „Zażalenie” pozostawić w trybie administracyjno – porządkowym w aktach sprawy, bez nadania mu biegu procesowego.

Z tych powodów należało zarządzić, jak na wstępie.

Pouczenie: na zarządzenie nie przysługuje zażalenie.